

af den sovende Portvægters Haand for at vække Kæmperne af deres Stensøvn, havde han søgt at kalde paa, hvad der endnu havde Liv herhjemme, først og fremmest paa de unge, og blandt disse navnlig paa de stærke og de stridslystne, der havde Mod til at gennemhugge og indtil den sidste Trevl at søndersplitte det Barnedrømmenes Puppehylster, hvori hver enkelt — som det hele Folk — sad indspundet.

Dette sidste Kamp-Opraab havde under Læsningen ganske særlig bragt Blodet op i Pers Kinder. Ligesom adskillige andre unge Mænd, der sad rundt om paa mørke Smaakamre og drømte om Hæder og Storhed, havde han følt de æggende Ord som henvendte direkte til ham og læst i dem en Bestyrkelse af sin egen Tro paa at være kaldet til paa sit Omraade at blive Morgenvækkeren og Banebryderen i dette dorske Samfund af tykblodede Præste- og Degnesønner. Han var kommen til at huske paa, hvad den gamle Oberst havde kaldt hans Projekt: en Udfordring til den hele Teknikerstand herhjemme. Og han havde sagt til sig selv: Nu vel, det skulde blive det! Han havde allerede besluttet yderligere at udvide sin Plan, saa den kom til at omfatte det hele Land og i Virkeligheden betyde en fuldkommen Revolution paa det hele Samfærdsels-Omraade. Og han kendte nu ikke alene sit Livs Vej og Maal men ogsaa Midlerne. »Philip Salomons